

உ

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள்

அருளிய

உபதேச ஸாரம்

வாஸிஷ்ட கணபதிமுனிவர் இயற்றிய
பாஷ்யத்தின் மொழிபெயர்ப்பு

6342
R65 (உசி)

ஸ்ரீ ரமண ஸ்ரீ ரமணம்

திருவண்ணாமலை

1944

1862
16

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள்

அருளிய

உபதேச ஸாரம்

வாஸிஷ்ட கணபதி முனிவர் இயற்றிய

பாஷ்யத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

நான்காம் பதிப்பு

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணஸ்ரமம் ஸர்வாதிகாரி

நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமிகளால்

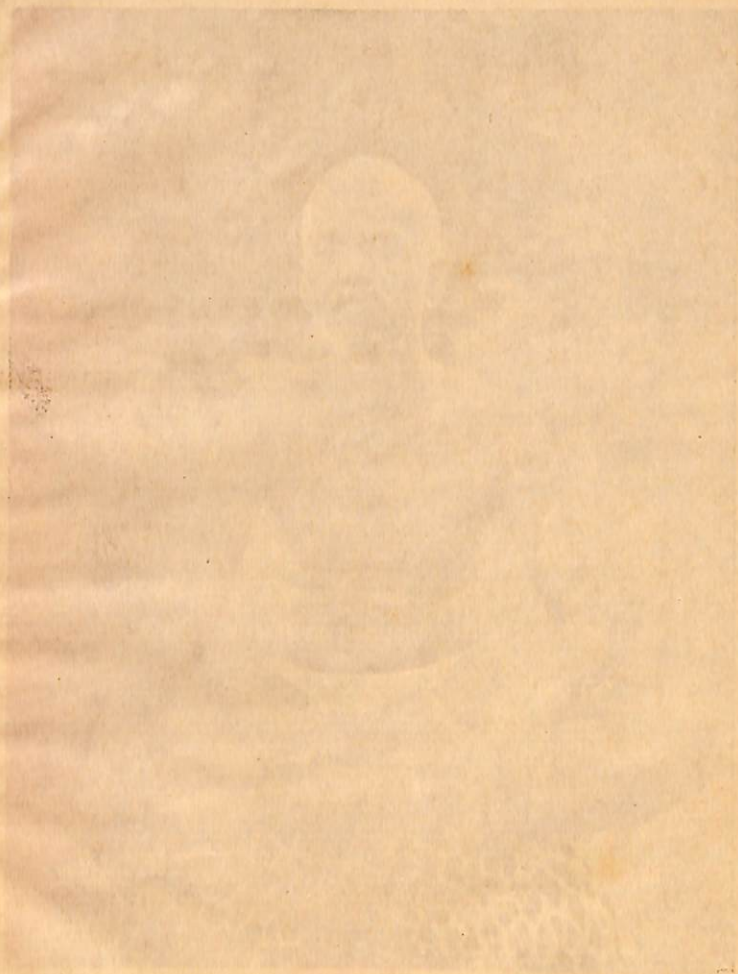
பிரசுரிக்கப்பட்டது

1944

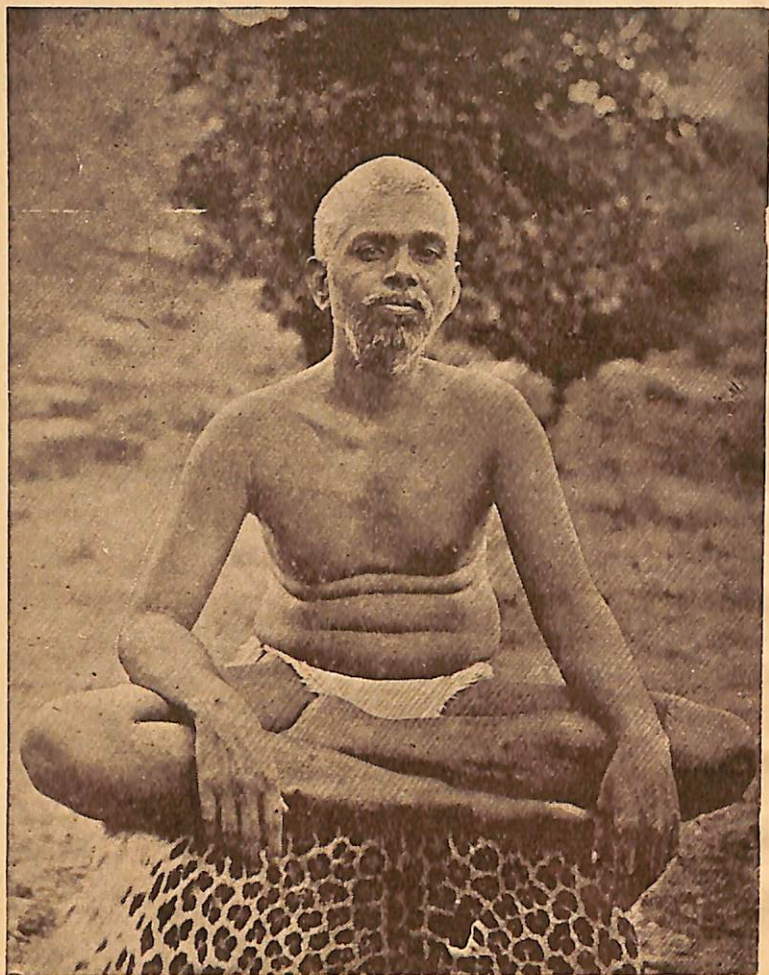
[விலை 0—2—0]

All rights reserved by the Publisher

4TH EDITION—2000 COPIES

சென்னைப் பொதுப் பிள்ளைகள் பள்ளி

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகர்ஷிகள்

ஸ்ரீ

உபதேசஸார பாஷ்யம்

(மொழிபெயர்ப்பு.)

பகவான் ஸ்ரீரமண மஹர்ஷிகளின் உபதேச சாரத் திற்கு விரிவுரை செய்கின்றோம். அதன் முதல் சுலோகம் வருமாறு :—

कर्तृराज्ञया प्राप्यते फलम् ।

कर्म किं परं कर्म तज्जडम् ॥ १ ॥

கர்த்தாவின் (ஈசனது) ஆணையாற் பலன் கிடைக்கின்றது கர்மம் பரமோ? அக்கர்மம் ஜடமாகும்.

பலனைக் கொடுப்பதில் கர்மமே பிரதானமென்னும் மீமாம்சகாபிப்பிராயத்தைக் கண்டிப்பதற்காக இவ்வாரம்பம். பலன் கர்த்தாவாகிய ஈசனாணையாற் கிடைக்கிறது. கர்மம் பரமோ? இல்லையென்று பொருள். அக்கர்மம் ஜடமாகும். கர்மம் பரமல்லவென்பதற்கு அதன் ஜடத்தன்மை காரணமாகக் கூறப்பட்டது. கர்மம் ஜடமாதலின் பரமாகாதென்க.

ஆனால், நாங்கள் கர்மம் பரமென்று வாதிக்கவில்லை. பலன் கொடுப்பதில் கர்மமே பிரதானமென்பதே எங்கள் வாதம். கர்மம் பரமன்றெனினும், தன்னின்றிதிக்கும் அபூர்வ வாயிலாகப் பலனைக் கொடுக்கும். இவ்வாறு தான் பிரமாணமாகிய வேதவாக்கியங்கள் பொருத்தமுள்ளவையாமெனில்,

அன்று ; ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியன ஸ்வர்க்கத்
தைக் கொடுப்பனவென்று தெரிவிக்கும் வாக்கியங்க
ளுக்கு, பரமேசன், கர்மத்திற்கேற்றவாறு சுபாசுப பலன்
களைக் கொடுக்கிறானென்று பொருள் கூறினும் பொருந்
தும். மேலும், எல்லோர்க்கும் சுபாசுப பலன்களைக்
கொடுத்தலே உலகத்தை நடத்துதலாம். உலகத்தை
நடத்துவதெதுவோ அஃதே பரம். ஆதலாற்றான், கர்ம
வாதிகள் கர்மத்தினின்று திக்கும் அபூர்வத்தைத் தெய்வ
மென்று வழங்குகின்றனர். வழக்கிற் கர்மமும் அபூர்வ
மும் வேறன்மையால் மஹர்ஷியும் கர்மம் பரமோவென்னு
மிடத்தில் அவ்வபூர்வத்தையே குறிக்கின்றார். ஆதலின்,
நாங்கள் கர்மம் பரமென்று கூறவில்லையென்று பூர்வபக்ஷி
சொல்லமுடியாது. கருத்திதுவாம். மீமாம்சக கற்பனை
யாகிய அபூர்வம் ஜடமாதலிற் பரமன்று. சுபாசுப பலன்
களைத் தானாகவே கொடுக்கும் சக்தியு மதற்கில்லை. கர்மத்
தையனுசரித்துப் பலத்தைக் கொடுக்கும் ஈசனை யங்கீ
கரிப்பதே சிறப்பு ; வேதவாக்கியங்களுடன் பொருந்து
வதுமாகும். (1)

कृतिमहोदयौ पतनकारणम् ।

फलमशाश्वतं गतिनिरोधकम् ॥ २ ॥

கர்ம பலன் நிலையற்றது. (வாசனையால் அது) கர்ம
மஹாசமுத்திரத்தில் விழுதற்குக் காரணமாகி (மீளாப்)
பதத்திற்குத் தடையாம்.

பலன் - கர்மபலன் - நிலையற்றதாய், போகத்தாலழி
வுற்று, வாதனை மாத்திரமாக மிஞ்சி, கர்ம மஹாசமுத்
திரத்தில் விழுதற்குக் காரணமாகிறது. பலன் நிலையுள்ள
தாயின் மீண்டுந் திரும்புதலிராது. பலன் நிலையற்ற தாத
லின், எஞ்சினிற்கும் வாதனைவயத்தால் மீண்டுந் திரும்புத

லுண்டென்று பொருள், அதனாலேயே மீண்டுந் திரும்புதலற்ற பரகதிக்குப் பிரதிபந்தமாகிறது. ஈண்டு பகவானால் நாசஹேதுவாகக் கூறப்பட்டது நிலையற்ற பலனையன்றிக் கர்மமல்ல வாதலின், பலன் கருதிப் புரியுங்கர்மத்தையே பகவான் நிந்திக்கிறாரென்ப தறியற்பாலது. (2)

ईश्वरार्पितं नेच्छया कृतम् ।

चित्तशोधकं मुक्तिसाधकम् ॥ ३ ॥

இச்சையின்றி ஈசனுக்கார்ப்பித்துப் புரிகருமம் மனத்தைத் தூய்மையாக்கும் ; முக்திக்கு சாதனமாம்.

உலகத்தின் தலைவனான மீசனுக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்டு, “நீயே இக்கர்மத்தின் பலனை இஷ்டப்படி உலககாரியத்திலுபயோகித்துக்கொள்” என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, இச்சையின்றிச் (‘நைக’ முதலிய பதங்களிற்போல் ‘ந’ லோபமாகவில்லை) செய்யும் கர்மம் மனத்தூய்மையளிக்கும் ; சம்சார பந்தத்தினின்று விடுதலைக்கு சாதனமாகிறது. அகத்தூய்மை யுண்டாயின் முக்தி யெளிதே. (3)

कायवाङ्मनः कार्यमुत्तमम् ।

पूजनं जप श्रित्तनं क्रमात् ॥ ४ ॥

உடல் வாக்கு உளத்தொழில்களாய பூஜை ஜபம் தியானமென்னுமிவை முறையே மேலாம்.

அக்கர்மத்தையே பாகுபடுத்துகின்றார். உடல் வாக்குளத்தொழில்களாய, பூஜையும், ஜபமும், தியானமும் (உடலாலியற்றும் பூஜையும், வாக்காலியற்றும் ஜபமும், அகத்தொழிலான தியானமுமென்று அவ்வயக்கிரமம்) இவை மூன்றும் முறையே மேலாம். பூஜை முதற்கருமம் ; அதனிலுயர்ந்தது ஜபம் ; அதனினு முயர்ந்தது

தியானமென்க. ஈண்டு ஸ்தோத்ரம் ஜபத்துட் சேரு
மென்ப தறியத்தக்கது. (4)

जगत ईश्वरी युक्तसेवनम् ।

अष्टमूर्तिभ्य देवपूजनम् ॥ ५ ॥

உலகத்தை ஈசனென்றெண்ணி வழிபடல் எண்ணுருத்
தாங்கிய இறைவழிபாடாம்,

முன் சுலோகத்திற் பூஜையெனுஞ் சொல்லாற் சாதா
ரணமாக விக்ரகாராதனங் கூறப்பட்டது. அஃதெல்லா
வற்றினுங் குறைந்ததாகக் கூறப்பட்டதினின்று மிவ் விஷ
யம் புலனாகும். இப்பொழுது, பூஜையைப்பற்றிய சம்
பந்தத்தில் எல்லாக் கர்மங்களிலு முயர்ந்த விசேஷ பூஜை
யொன்றை விளக்குகிறார். இவ்வுலகு ஈசனே என்னும்
புத்தியுடன் கூடிய உலகத்தொண்டு, (ஸர்வம் கல்விதம்
பிரஹ்ம தஜ்ஜலானிதி சாந்த உபாலீத) “இஃதெல்லாம்
நிச்சயமாய் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயங்களுக்குக் காரணமாம்
பிரஹ்மமே யென்று சாந்தனாக உபாலிக்கவேண்டும்”
என்று சாண்டில்யவிதையிற் கூறப்பெற்ற உபாசனை
எண்ணுருத் தாங்கிய இறைவழிபாடாம். ஐந்து மகா
பூதங்கள், சூரியசந்திரர், ஜீவனென இறைவனுக்கு எட்டு
மூர்த்தி விசேஷங்கள் கூறப்பட்டுள. இவற்றா லகிலவுலகும்
வியாபிக்கப்பட்டமையின், உலகத்தை ஈசுவரபுத்தியுடன்
வழிபடல் அஷ்டமூர்த்தியின் உபாசனையாமென்று
கருத்து. இதே பூர்ண பூஜை. முன் சுலோகத்திற் கூறிய
பூஜை யாவற்றினுந் தாழ்ந்ததுபற்றியும், இது யாவற்றினு
முயர்ந்தது பற்றியும் அதனிலிது அடங்காது. ஒருருக்
கொண்ட வயருளமே ஈண்டு பிரதானமாதலின் தியானத்
திலேயே இதனடக்கம். சாமான்ய பூஜையோ சிவமூர்த்தி
களுளொன்றாகிய பிருதிவியின் சொற்பமாகிய சிறுவடி

வத்து உடலாலியற்றப்படுவதாம்; இஃதோ எல்லா
மூர்த்திகளையு மொருங்கே புத்தியால் வழிபடுத லாதலால்
இவ்விரண்டிற்கு மதிக வித்தியாசமுள து. (5)

उत्तमस्तथा दुष्प्रमन्दतः ।

चित्तजं जप-ध्यानमुत्तमम् ॥ ६ ॥

உத்தம ஸ்தோத்ரத்தினும், உச்ச மந்த ஜபங்களினும்,
மானஸிக ஜபரூபமாந் தியானம் உயர்ந்தது.

உத்தம—ஸத்யவாக்காகிய வைதிகஸ்தோத்ரம், அல்
லது அதுபோன்ற அருண்மொழியாம் மற்றுமுள்ள
ஸ்தோத்ரத்தைக்காட்டிலும், உரக்க ஜபித்தலினும், மந்த
மாக ஜபித்தலினும், (பிரகரணத்தை யனுசரித்து உச்ச,
மந்த என்பவைகளுக்குப் பின் ஜபமென்பது கொள்ளத்
தக்கது) மானஸிக ஜபமாந் தியானம் உயர்ந்தது. மானஸிக
ஜபத்தினும் தியானம் வேறன்மையின் மானஸிக ஜபமே
தியானமென்று இங்கு பண்புத்தொகை; உம்மைத்
தொகையன்று. ஸ்தோத்ரம், உச்சஜபம், மந்தஜப மிவற்றி
னும் தியானம் சிரேஷ்டமென்று கருத்து. அவ்வாறே
முதன் மூன்றும் முறையே மேலெனக் கொள்க. (6)

आज्यधारया स्रोतसा समम् ।

सरलचिन्तनं विरलतः परम् ॥ ७ ॥

நெய்வீழ்ச்சிபோலும் ஆறுபோலு மிடையருத் தியா
னம், விட்டுக் கருதலின் மேலாகும்.

நெய்வீழ்ச்சி போலும் நதிப்பிரவாகம் போலும் நிரந்
தரமாகவும் சகஜமாகவும் செல்லுந் தியானம், இடை
விட்டுக் கருதலின் மேலாம். உத்தமத் தியானத்திலுங்
கூட, விட்டுக் கருதலில் விடாதுகருதல் புகழப்படுகிறது.

தியானத்தில் பக்திருபமான நேயத்தைக் குறிக்க நெய் வீழ்ச்சி யுதாரணமும், தூய்மையைக் குறிக்கப் பிரவாக உதாரணமுமாம். (7)

भेदभावना त्सीऽहमित्यसौ ।

भावनाऽभिदा पावनी मता ॥ ८ ॥

அன்னியமாகப் பாவித்தலில், அவனே நானெனுமிந்தப் பேதமற்ற பாவனையே பவித்திரமாம்.

மீண்டுந் தியானத்தில் மற்றுமோர் விசேஷத்தைக் கூறுகிறார். தியானத்தில், தியாதாவாந்தன்னிலும் ஈசனை வேறாகக்கருதிப் புரியும் பாவனையிலும் ஈசனே நானென்னும் பேதமற்ற பாவனையே பவித்திரமானது. பேத தியானத்திலும் அபேததியான முத்தமமென்று கருத்து. (8)

भावशून्यस ज्ञावसुस्थितिः ।

भावनाबला इक्तिरुत्तमा ॥ ९ ॥

பாவனாபலத்தால் பாவனையற்ற ஸத்பாவத்தில் நிலைத்தலே உத்தம பக்தியாம்.

பாவனாபலத்தால், அதாவது, திறமைவாய்ந்த அபேத பாவனாபலத்தால் சங்கல்பமற்று ஸன்மாத்திரமாயிருக்கும் நிஷ்டை உத்தம பக்தியாம். பேதபாவத்தோடுகூடிய பக்தி தாழ்ந்ததென்று பரிசேஷ நியாயத்தால் சித்திக்கிறது. (9)

हृत्स्थले मनः स्वस्थता क्रिया ।

भक्तियोगवो धाश्च निश्चितम् ॥ १० ॥

இதயத்தலத்து மனம் நிலைநின்றலே கர்மம் ; பக்தியோகஞானங்களும் (அதுவே). (இது) நிச்சயம்.

ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தில் மனம் நிலைநின்றல் கர்மமாகும்; பக்தியும் யோகமும் ஞானமு மதுவேயாம். நிச்சயம் - சிறிதும் சந்தேகமில்லை யென்று பொருள். மனம் தானுதித்த இதயத்திலிறங்கி நிலைநின்றலே முடிவான கர்மம் - அனைத்தினு முத்தமமான கர்மம். அதுவே முடிவான பக்தி - பக்தியிற் சிறந்த பக்தி; அஃதே முடிவான யோகம் - எல்லா யோகத்திலும் சிரேஷ்டமான யோகம். அஃதே முடிவான ஞானமுமென்க. (10)

वायुरोधना लीयते मनः ।

जालपक्षिव द्रोधसाधनम् ॥ ११ ॥

பிராண நிரோதத்தால் வலையிடுபுள்ளென மனம் லயிக்கும்; இது மனமடக்குமுபாயம்.

பிராணனை நிரோதித்தலால்-அடக்குவதால், அல்லது ஒழுங்குபடுத்துவதால், வலையிடுபட்ட புள்ளென மனம் ஆத்மாவில் நிச்சலமா யடங்குகிறது. இது மனமடக்கு முபாயம். ஹடயோகத்தாற் கும்பகத்தைச் சாதித்தல் பிராணனை யடக்குதலாம். எப்பொழுதும் பிராணப் போக்கு வரவைக் கவனித்தலால் பிராண நியமன முண்டாகும். இதைக் கும்பகமெனல் ராஜயோகிகளிடம் பிப் பிராயத்திற்கு மாறாகாது. ரமணகீதையில், “ மனத்தால் பிராணனைக் கவனித்தலே பிராண நிரோதமாம். இவ்வாறிடவிடாது கவனித்தலாற் கும்பகம் சித்திக்கிறது ” என்று கூறியுள்ளபடியால் பின் கூறியதே பகவான் மஹர்ஷிக்கு இஷ்டமான வழி. (11)

चित्तवायव श्रित्तक्रियायुताः ।

शाखयोर्द्वयी शक्तिमूलका ॥ १२ ॥

ஞான, கிரியைகளையுடைய மனங்களும், பிராணன்களும் (ஈச) சக்தியை மூலமாய்க்கொண்ட இருகிளைகளாம்,

முறையே, ஞான கிரியைகளையுடைய மனங்களும், பிராணன்களும், ஞானத்தோடு கூடிய மனங்களும், கிரியையோடுகூடிய பிராணன்களும் ஈசுவர சக்தியை மூலமாகவுடைய இரண்டு கிளைகளாம். ஆதி சக்தியின் ஞான சக்திக் கிளைகள் மனங்கள், கிரியாசக்திக் கிளைகள் பிராணன்கள் என்று தாற்பரியம். ஜீவர் பலராதல்பற்றி சித்தங்கள் பிராணன்களெனப் பன்மையிற்கூறப்பட்டது. கருத்திதுவாம். மனமும் பிராணனும் ஈசசக்தியி னிரு கிளைகளாதலின், அதை யடைதற்கு இரண்டும் மார்க்கமாகத் தருகரியன.

(12)

लयविनाशने उभयरोधने ।

लयगतं पुन भवति नो मृतम् ॥ १३ ॥

லயம், நாசமென இருவகை யோடுக்கம். லயித்தது மீளும்; ஈசித்தது மீளாது.

லயமும், விநாசமும் லயவிநாசங்கள். (மனோ) லயமும், (மனோ) நாசமு மிருவித ஒடுக்கங்கள். (மத்யமபத லோப சமாசம்—நடுச்சொற் றொடுக்கதொகை) லயமடைந்தது (மனமென்று வருவித்துக்கொள்க) மீண்டும் கிளம்பும்; நாசமுற்றது கிளம்பாது. எண்ணங்கள் மாத்திரமொடுங்குதல் லயமாம். லயமுற்ற யோகிக்கு சமாதியுந் கலைதலும் மாறிமாறி யுண்டாம். எண்ணங்கட்கு மூலமாகந்தை யழிதலே மனோநாசம். அதை யடைந்த ஞானிக்கு நீங்காச் சமாதியாம்.

(13)

प्राणवन्धना ह्रीनमानसम् ।

एकचिन्तना शशमेत्यदः ॥ १४ ॥

பிராண ஈரோதத்தால் லயித்த மனம் ஐக்யானுசந்தானத்தால் நாசமுறும்.

“வாயு ரோதனாத்” என்னும் சுலோகத்திற் கூறிய பிராணபந்தனத்தால், அல்லது பிராணநியமனத்தால்லய முற்ற மனம் ஏகபர பாவனையால் நாசமுடைகிறது. பிராணையாமம் மனோலயத்திற்கு முந்தாம காலமே யன்றி மனோநாசத்திற் கன்று. லயித்த மனம் நாசமுறுதற்கு ஐக்கியானுசந்தானம் வேண்டும், (14)

नष्टमानसो त्वृष्टयुग्मिनः ।

कृत्यमस्ति किं स्वास्मिन् यतः ॥ १५ ॥

மனமற்றுத் தன்னிலை யுற்ற உத்தம யோகிக்குச் செய்வினை யொன்றுண்டோ?

ஆத்ம நிஷ்டையடைந்து மனோ நாசம்பெற்ற உத்தம யோகி செய்யவேண்டியது மொன்றுளதோ? அகந்தையழிந்தாற் செய்யவேண்டிய தொன்றும் மிகுவதில்லை யெனக் கருத்து. (15)

दृश्यवारितं चित्तमात्मनः ।

चित्त्वदर्शनं तत्त्वदर्शनम् ॥ १६ ॥

திருசியத்தினின்று திரும்பிய மனமே தன் ஞான ரூபத்தைக் காண்டலாம்; அஃதே தத்வ தர்சனமுமாம்.

காணப்படுவதினின்று திருப்பப்பெற்று, உண்முக மடைந்த மனம், தன் ஞானஸ்வரூபத்தைக் காண்டலாம். வியதிரேகத்தால் (எதிர்மறையால்) விஷயங்களினின்று திரும்பிய ஷுளமே, அவ்வயத்தால் (உடன்பாட்டால்) தனது ஞான ஸ்வரூபத்தைக் காண்டலென்று பொருள். மனம் பகிர்முகப் போக்குந் தூக்கமுமின்றி யிருத்தலே யுண்முகமாம். அது தன் ஞான ஸ்வரூபத்தைக் காணுவ தாகவே முடியும்; தனது சித்ஸ்வரூபத்தை யுணர்தலே தத்வ தர்சனமு மாகும். (16)

मानसं तु किं मार्गणे कृते ।

नैव मानसं मार्गं आर्जवात् ॥ १७ ॥

மனம் யாதெனத் தேடினால் மனமே யிலது. இஃதே நேர்வழி.

மனத்தினுரு யாதெனத் தேடினால், விசாரித்தால், மனமென் றென்று மிகுவதில்லை. விசாரிப்போனாகிய தானே மனத்தினுருவாம். மனம் தனது கிரணமாகவே யிருந்து, விசாரிக்குங்கால் அக்கிரணம் தன்னுள்ளொ டங்கி விடுதலின், அப்பொழுது மனமே யின்றென பக வான் உபதேசிக்கிறார். இதுவே நேரான மார்க்கம். (17)

वृत्तयस्त्वहं-वृत्तिमाश्रिताः ।

वृत्तयो मनो विद्म्यहं मनः ॥ १८ ॥

எண்ணங்கள் நானெனு மெண்ணத்தைப் பற்றியுள. எண்ணங்களே மனம். (ஆதலின்) 'நான்' என்பதே மன மென்றறி.

எண்ணங்கள் நானெனு மெண்ணத்தைப் பற்றி நின்று, அதையே மூலமாக, உபாதானமாகக் கொண் டிருக்கின்றன. எண்ணங்களே சம்சாரத்தில் விரிவடை யுங்கால் மனமாதலின் மனமென்பது நானெனு மெண் ணமே யாம். எல்லா வெண்ணங்களும் நானெனு மெண் ணத்தைப் பற்றி நின்றலின் மனத்தினுரு அஃதேயாம். மனம் தனது பிரகிருதியாதிய அகங்கார ரூபமாக முடி கிறதென்று தாற்பரியம். (18)

अहमयं कुतो भवति चिन्वतः ।

अयि पतत्यहं निजविचारणम् ॥ १९ ॥

இந்த நான் எங்குதிக்கிற தேனத் தேகேறவனுக்கு அகந்தை யழிவுறும். இஃதே ஆத்ம விசாரணை.

நானென்னும் சங்கல்ப வடிவுடைய இவ்வகந்தை எங்கிருந்து உண்டாகிற தெனத் தேடுகிறவனுடைய, விசாரிப்பவனுடைய அகந்தை நாசமுறும். இஃதே ஆத்ம விசாரணை. அபி என்பது சீடனை விளித்தற் சொல்லாம்.

अहमि नाशभा ज्यहमहंतया

स्फुरति ईत्स्वयं परमपूर्णसत् ॥ २० ॥

அகந்தை யழிவுற்ற விடத்து அகண்ட பரிபூரண சத்தாம் ஹிருதயம் “நான், நான்” என்று தானாகப் பிரகாசிக்கிறது.

மனத்தின் மூலவிருத்தியாம் அகந்தை நாசமடையுங்கால், பரம அகண்ட சத்தான ஹிருதயம், ஸ்வரூபம் தானே “நான் நான்” என்னும் புத்தியுடன் பிரகாசிக்கிறது. ஆனால், அகந்தை நாசமுற்ற பின் மீண்டுமோ ரகந்தை யெவ்வாறுண்டாம்? சொல்லுகிறோம். அகந்தை வியக்தித்வத்தைக் காட்டிலும் வேறன்று. அது மனத்தைப் பற்றியதென்றும், ஆத்மாவைப் பற்றிய தென்று மிருவகையாம். மனத்தில் நானென்ப துள்ளபோது, ஆத்மாவில் நானென்ப திராது. அவ்வகந்தை யொடுங்குங்கால் ஆத்மாவின் வியக்தித்வம் விளங்கும். ஆதலின் அகந்தை யழிந்தவிடத்து மற்ற “நான்” நானானென்று பிரகாசிக்கிறது.

(20)

इदमहं पदामिरव्यमन्वहम् ।

अहमिलीनकेऽप्यलयसत्तया ॥ २१ ॥

அனுதினமும், “நான்” லயித்தபோதும் லயிக்காச் சத்தா யிருத்தலின், இது (ஹிருதயம்) “அஹம்” என்னும் பெயருடையது.

இந்த ஹிருதயம் “அஹம்” என்னும் பெயருடையது. தினந்தோறும் மனோமய வகந்தை நாசமுற்ற

போதும், தானழியா திருத்தலால் அஹமென்னும் பதம் மனத்தில் கௌணமும் ஆத்மாவில் முக்கியமு மாமென்று கருத்து. கருத்தினுவாம். நானெனுஞ் சொற்பொருளே ஆத்மாவென்று பாமரனு மங்கீகரிப்பான். அகந்தை யொடுங்குங்கால் ஆத்மா ஒடுங்குவதில்லை. நானென்று பிரகாசித்துக்கொண்டே யுளது. மனமோ ஒடுங்குகிறது. இவ்வாறு அன்வய வியதிரேகங்களால் (உடன்பாடு எதிர் மறைகளால்) நானெனுஞ்சொல் மனத்தில் கௌணமும் ஆத்மாவில் முக்கியமுமென்று சித்தித்தது. எவ்வாறு கௌணம்? எவ்வாறு முக்கியம்? அகங்கார சம்பந்தத்தால் மனத்தினிடம் கௌணம், ஆத்மா நானென்று ஸத்ருப மாக எப்பொழுது மொளிர்தலின் அங்கு முக்கியம். (21)

विग्रहेन्द्रिय-प्राणधीतमः ।

नाहमेकस तज्जडं ह्यसत् ॥ २२ ॥

தேக, இந்திரிய, பிராண, புத்திருபமாகிய இருள் நானல்ல. நான் ஒன்றான ஸத்வஸ்து. அது (இருள்) ஜட மும் அஸத்துமாம்.

தேகம் முதலியன ஜடமுமஸத்து மாதலின் ஏக ஸத் ரூபியாம் நான், தேக இந்திரிய பிராண புத்திருபமாகிய இருளல்ல; ஜடம் எவ்வாறு ஆத்மாவாகும்? இல்லாதது எவ்வாறு ஆத்மாவாகும்? (22)

सत्त्वभासिका चित्कवेतरा ।

सत्तया हि चि चित्तयाह्यहम् ॥ २३ ॥

உள்ளதைப் பிரகாசப்படுத்தும் வேறொரு சித் (ஞானம்) எங்கே இருக்கிறது? சித்தே ஸத்தாகும். சித்தே நானாவேன்.

ஸத்வஸ்து எதனாற் பிரகாசிக்கிறதென்னும் சந்தே கத்தை நீக்குகிறார். ஸத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும்

வேறொரு சித் எங்கேயிருக்கிறது? இல்லை. உள்ளதை உணர்த்த மற்றொரு சித் வேண்டியதில்லை. காரணங் கூறுகிறார். சித்தே ஸத்தாயிருப்பதால், எது ஸத்தோ அதே சுபாவத்திற் சின்மயமாயுள்ளது. நான் அறிவாயிருத்தலால், எது சித்தோ அதே சுபாவமாக நானெனுஞ் சொற்பொருளாம். ஸத், சித், அஹம் இவை மூன்று மியல்பாகவே ஒரே பொருளைக் குறிப்பன. சித்தின் கிரண சம்பந்தத்தால் மனத்தி லகந்தை கௌணமென்று முன்னரே விவரிக்கப்பட்டது. (23)

ईशजीवयो वैषधीभिदा ।

सत्स्वभावतो वस्तुकेवलम् ॥ २४ ॥

ஈசனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உபாதியாலும் புத்தியாலுமே பேதம்; ஸத்தியல்பால் ஏகவஸ்துவே யாவார்.

ஈசனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் வேஷத்திலும் புத்தியிலும் பேதமுண்டு. வேஷத்திற் பேதமென்பது அண்டபிண்ட வுபாதிகளால் வந்தது. புத்தியிற் பேதமென்பது ஸர்வஜ்ஞத்வ - அல்பஜ்ஞத்வத்தா லாகும். ஆயினும் வஸ்து வொன்றே. எப்படி? ஸத்தாயிருத்தலால் - ஸத்தா ரூபமாயிருக்கும் தர்மம் இருவருக்கும் பொதுவாதலின். இங்கு, முக்காலத்து முள்ளதே ஸத் என்னும் பதத்தாற் கூறப்படுகிறது. இல்லாவிடில், அழிகின்ற திருசியங்களுக்கும் தோன்றுங்காலத்து ஸத்தையிருப்பது பற்றி அவற்றையும் ஸத்ஸ்வபாவமுள்ளனவாக வழங்க நேரிடும். (24)

वैषहानतः स्वात्मदर्शनम् ।

ईशदर्शनं स्वात्मरूपतः ॥ २५ ॥

உபாதி நீக்கத்தால் ஆத்மதரிசனம் (உண்டாம்). (ஈசன்) தூனாயிருத்தலால் அதுவே ஈசதரிசனமுமாம்.

பிண்டவுபாதி சம்பந்தமாம் எண்ணங்களின் நீக்கத் தால் ஆத்ம தரிசனமுண்டாம். நேராம் ஆத்மானுபவ முண்டாமென்று பொருள். ஆத்ம தரிசனமுண்டாகட் டும், ஈசதரிசன மெவ்வாறாகுமெனிற் கூறுகிறார். ஈசனே தனதுண்மை ஸ்வரூபமாதலின், தன்னைக்காண்டலே தலை வனைக் காணலுமாம். சுத்த ஸ்வாத்ம தரிசனத்திலும் ஈசதரிசனம் வேறன்றென்று தாற்பரியம். வேஷமற்ற (உபாதியற்ற) ஆத்மா அகண்டமாகவே யிருத்தலின் அவ் வனுபவம் கண்டமாயிராது; பூர்ணமாகவே யிருக்கும். ()

आत्मसंस्थितिः स्वात्मदर्शनम् ।

आत्मनिर्द्वया दात्मनिष्ठता ॥ २६ ॥

ஆத்மநிஷ்டையே ஆத்மதரிசனம். ஆத்மா இரண்டற்றதால் ஆத்மநிஷ்டையே (முடிவாகும்).

தரிசனமென்று முன்சுலோகத்திற் கூறிய பதத்தால் மீண்டும் திரிபுடி எவ்வாறுண்டாகுமென்னும் சந்தேகத் தைப் பரிகரிக்கிறார். ஆத்மநிஷ்டையே ஆத்மதரிசனம். அங்கே திரிபுடி வேண்டியதில்லை. ஆத்மா இரண்டற்ற தாதலின் ஆத்மநிஷ்டை சித்திக்கிறது. ஆத்மநிஷ்டையில் துவிதச் சேர்க்கை யணுவுங்கூடாது. துவிதந் தோன் றில், அங்கு தன்மயநிலை எவ்வாறிருக்க முடியுமெனத் தாற்பரியம்.

(26)

ज्ञानवर्जिताऽज्ञानहीनचित् ।

ज्ञानमस्तிகिं ज्ञातुमन्तरम् ॥ २७ ॥

அறிவு மறியாமையு மற்ற அறிவே ஞானம். (அங்கே) அறிவதற்குப் பேதமுண்டோ?

அறிவு மறியாமையு மற்ற அறிவே ஞானம். ஆனால், அறிவில் அறிவின்மை யெங்ஙனமெனிற் கூறுகிறார். அன்

னியமாக எதையாவது அறிவதற்குப் பேதமுண்டோ? இல்லையென்று கருத்து. அந்நிலையிற் பேதமின்மையின், அதையாசிரியித்த உலகவழக்கிலுள்ள அறிவின்மையே கூறப்பட்டது. ஆயினு மந்நிலை பூர்ணனுபூதி ஸ்வரூபமாயிருத்தலின் ஞானமயமானதே. (27)

किं स्वरूपमि त्यामदर्शने ।

अव्ययाभवा पूर्णचित्सुखम् ॥ २८ ॥

தன்னுரு யாதேனத் தன்னைக் காண, நாசவுற்பத்திக ளாற்ற பரிபூர்ண ஞானானந்தமே (உளது).

என் ஸ்வரூப மென்னவென்னும் விசார மார்க்கத் தால், ஆத்மதரிசனம்—ஆத்மநிஷ்டை சித்திக்குங்கால், நாசமற்றது முண்டாகாததும், அதாவது, இயல்பாகவே எங்கும் நிறைந்த ஞானானந்தம் (அடையப்படுகிறது). இது மீண்டும் மார்க்கத்தைக் காண்பித்தலோடு கூடிய அனுபூதியுரை யாகும். (28)

बन्धमुक्त्यती-तं परं सुखम् ।

विन्दतीहजी-वस्तु दैविकः ॥ २९ ॥

திவ்யத்தன்மைபெற்ற ஜீவன், இங்கே, பந்தமுத்தி களைக் கடந்துள்ள பரமசுகத்தை யடைகிறான்.

தேகாத்மபாவமற்ற ஆத்மநிஷ்டனும் ஜீவன், (அந்நிலையிலேயே ஆத்மாவின் திவ்யத்தன்மை நனிவிளங்கும்) பந்தமுத்திகளைக் கடந்துள பேரானந்தத்தையடைகிறான். பந்தத்தோற்ற முள்ளவரையிலேயே முக்தித்தோற்றமும். ஆதலின் அஞ்ஞானிகள் விவகாரத்திற்றான் அந்நிலை முக்தி யெனப்படும். பந்தத்தோற்றமற்ற அனுபவிக்கு முக்தித் தோற்றமுமின்றாதலின், அவனுடைய நிலை பந்த முக்தி களைக் கடந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். (29)

अहमपेतकं निजविभाजकम् ।

महदिदंतपो रमणवागियम् ॥ ३० ॥

நானற்ற ஆத்ம ஸ்புரணமே பெருந்தவம். இது ரமண வாக்கு.

மனத்திற்கு மூலமாகு மகங்காரம் - அநாத்மாவைப் பற்றும் நானெனுமெண்ணம் இல்லாத ஸ்வரூபவிளக்கமே உயர்ந்த தவம். ஆத்மாவும் “நான் நான்” என்று பிரகாசித்தலின் “நானற்ற” வென்று கெளண அஹம்பாவத்தின் நீக்கமே கொள்ளத்தக்கது. எல்லாத் தவங்களிலும் நிரந்தர ஆத்மஸ்புரணமே பெருந்தவமென்று தாற்பரியம். இது ரமணவாக்கு, ரமணமஹர்ஷிகளின் வாக்கு. இது என்பதனால் கிரந்தம் முழுவதுமென்று கொள்க; இச்சுலோக மாத்திரமன்று. பகவான் ரமணமஹர்ஷிகளால் முப்பது சுலோகங்களாயியற்றப்பெற்ற இவ் வுபதேசஸாரம் சீர்மிகச் சிறப்பதாம். (30)

देहं मृण्मयवज्जडात्मकमहं बुद्धिर्न तस्यास्यतो

नाहं तत्तदपेतसुप्तिसमये सिद्धात्मसद्भावतः ।

कोहंभावयुतः कुतो वरधिया दृष्ट्वात्मनिष्ठात्मनां

सोहंस्फूर्तितयाऽरुणाचलशिवः पूर्णो विभाति स्वयम् ॥

(தேகம்) உடல் குடத்தைப் போன்ற ஜடவடிவம். அதற்கு நானெனும் உணர்வின்மையாலும், அது தோன்று வறக்கத்தில் நித்யலித்தமாம் ஆத்மா தானாயுள்ளபடியாலும், அவ்வுடல் (நாஹம்) நானன்று. (கோஹம்) நானார் எனும் நாட்டத்தால் அகந்தை எங்கிருந் தென்று நுண்மதியாற்கண்டு ஆத்மநிஷ்டை யுற்றவரிடம் பூர்ணனும் அருணாசலசிவனே (ஸோஹம்) நானெனும் விளக்கமாய்த் தானே சுடருவன்.

விபவ ஓந் ஆனிரி நிறைமதி ஞாயிறன்று சந்திரகிரகண காலத்தில் இவ்வுபதேசஸார பாஷ்யம் நவிலப்பெற்றது.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரம புஸ்தகாலயம்

திருவண்ணாமலை

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிக ளருளியவை.

ரூ. அ. பை

ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகம்	...	0	2	0
உபதேச நூன்மாலை (உபதேச வுந்தியார், உள்ளது நாற்பது, அநுபந்தம், அப்பளப்பாட்டு, ஆன்ம வித்தை அடங்கியது)	...	0	2	0
அனுவாத நூன்மாலை (செய்யுள்) (தேவிகாலோத்தரம்: ஞானசாரவிசார படலம், ஸர்வஞானேத்தரம்: ஆத்ம சாக்ஷாத்தாரப்பிரகரணம், தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம், அத்தாமலகம், குருஸ்துதிசேர்ந்தது)...	...	0	2	0
அனுவாத நூன்மாலை (வசனம்) (விவேக சூடாமணி, திருக்கு திருசிய விவேகம், சேர்ந்தது)	...	(அச்சில்)		
அருண்மொழித் தொகுப்பு (விசார சங்கிரகம், நானூர் அடங்கியது)	...	0	2	0
ஸ்ரீரமண நூற்றாட்டு	...	(அச்சில்)		
உபதேச வுந்தியாரும் கலிவெண்பாவும்	...	0	1	0
உபதேசஸாரம் (நாதர் ச்லோகமும் பாஷ்யத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்)	...	0	2	0
நானூர்?	...	0	2	0

மஹர்ஷிகளது பக்தர்களியற்றிவை.

ஸ்ரீரமண விஜயம் (பகவான் சரித்திர விரிவும் உபதேசங்களும்) இரண்டாம் பதிப்பு	...	2	0	0
ஸத்தர்சனம்	...	(அச்சில்)		
ஸ்ரீ ரமண சரித அகவல்	...	0	3	0
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள் சரித்திர சங்கிரகமும் உபதேச மொழிகளும் (2nd Edn)	...	0	12	0
உபதேச மஞ்சரி	...	(அச்சில்)		

தெலுங்கு, மலையாளம், ஸம்ஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களுக்கும், பகவான் படங்களுக்கும் ஆச்ரமத்துக்கு எழுதவும்.